

เทศน์เช้า วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันเป็นการเข้าใจผิดกัน เห็นใหม่ มันเป็นการเข้าใจผิด เป็นความเห็นของพวกเขาเอง เพราะพวกเรานี้มันแบบว่า เขาเรียกว่าอะไรนะ เอามะพร้าวไปขายสวน เราอยู่ในสวนกัน เราเห็นพืช พรรณธัญญาหาร เห็นจนเคยชินนะ

เราอยู่กับพระฝรั่ง พระฝรั่งเขามาวงในศาสนาพุทธ เขาบอกเลย “คนไทยนี่เหมือนกบเผือกอ บัว” เพราะอยู่กับศาสนา อยู่กับสิ่งความจริง แต่ไม่ได้สิ่งความจริง ไม่รู้อะไรเลย เขาเป็นนะ พอ เขาไปศึกษาทางวิชาการ เขาฟังมาก เขาฟังเรื่องศาสนามาก แล้วเขาก็พยายามมาบวช

วัฒนธรรมของเขา เห็นใหม่ เวลาเป็นพระฝรั่ง เวลาอยู่ด้วยกันในวัดป่านานาชาติ เวลาเขากินไอ้ พวกน้ำปานะ มันต่างกันไง เพราะเขากินเนยอยู่แล้ว วัฒนธรรมเขาเป็นอย่างสภาวะแบบนั้น แต่เวลามา เจออาหารสี อาหารมันเป็นอาหารทางภาคอีสานไง เขาต้องมากินอาหารทางภาคอีสาน เห็นใหม่ เป็น ข้าวเหนียวเป็นอะไรนี่ เขาต้องปรับความเห็นของเขาเพื่ออะไรล่ะ ก็เพื่อเขาอยากได้ความจริงไง

แล้วเขาไม่เชื่อด้วย เวลาปฏิบัติไป พอสมาธิเขาจะปล่อยให้เสื่อม เขาไม่เชื่อเรื่องสมาธิ เขาไม่ เชื่ออะไรนะ เพราะเป็นความเห็นจากภายใน มันพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้ แต่ถ้าพิสูจน์ทางจิต เห็น ใหม่ พอมันเข้าใจ มันเข้าใจ มันรู้เห็น เห็นใหม่ ความรู้เห็นของเรามันเป็นสันติภูมิจิต สันติภูมิจิตคือ มันสัมผัส มันจับต้องได้ มันสัมผัสได้อย่างนั้น มันก็เป็นพิสูจน์กับเรา เห็นใหม่ แต่จะเอาเรื่อง ความรู้สึกอันนี้ มันพิสูจน์จากภายนอก

แล้วคนที่ทำการวิจัย เขาทำประสบความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ เห็นใหม่ เขาเขียนตำราไว้ แล้ว เราก็อ่านตำราของเขา แล้วเราก็เอาตำรานี้มาวิเคราะห์วิจัย เราไปวิเคราะห์วิจัยตำราของเขา เราไม่ได้ เข้าไปทดลองในห้องแล็บ

นี่ก็เหมือนกัน เราวิเคราะห์วิจัยในพระไตรปิฎกไป เวลาเอาพระไตรปิฎก ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปรมัตถธรรม เห็นใหม่ แล้วเราบอกเราศึกษามันผิดตรงไหน ผิดตรงกิเลสของเราไป เห็นใหม่ ฉลาดมาก แต่มันโง่ถ้ากิเลสของเรามันตีความไป มันไม่เข้าใจตามธรรมะนั้นหรือ เพราะสิ่งนั้น เห็นใหม่

คูตี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้พระโมคคัลลานะตริกในธรรม ตริกในธรรม เพราะอะไร เพราะพระโมคคัลลานะง่วงนอนใช้ใหม่ ง่วงเหงาหาวนอนนี่ตริกในธรรมให้มันตื่นขึ้นมา เราตริกในธรรม แต่พอเราไปตริกในธรรมกัน เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้พระโมคคัลลานะตริกในธรรม แล้วก็ตริกในธรรมนี้เพื่อแก่นิเวศธรรม แล้วพระโมคคัลลานะไปบรรลुธรรมอีกต่างหากใช้ใหม่

ไอนี่เราตริกในธรรมนะ แล้วมันก็ดูไป ว่าธรรมที่เราตริกเราเข้าใจนี้เป็นของเรา ตริกในธรรมนี้ ตริกเพื่อให้ไปตื่นตัวเท่านั้นเอง แต่สิ่งจะความจริงนี้มันจะเกิดขึ้นมาของเรา เราต้องเป็นประสบการณ์ของเราอีกชั้นหนึ่ง เห็นใหม่ ประสบการณ์ความจริงอีกชั้นหนึ่ง แล้วมันก็เป็นวิทยานิพนธ์ของคนๆ นั้น เป็นสังขารของกันคนๆ นั้น เป็นสันติภูมิกะของคนๆ นั้น เห็นใหม่ ธรรมะส่วนบุคคล

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมะสาธารณะ เหมือนกันนี้สภาวะธรรม สภาวะธรรมชาตินี้เป็นสาธารณะ สิ่งที่เป็นสาธารณะ ใครมีโซล่าเซลล์ ใครมีอะไร เก็บแรงแปลงงานนี้มาใช้ คนนั้นจะได้ประโยชน์จากตรงนั้น นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นสาธารณะ แล้วเรามาตริกในธรรมๆ ตริกในธรรมสาธารณะ เห็นใหม่ เราก็ใช้ประโยชน์สิ ถนนหนทาง เห็นใหม่ เราใช้ไอ้สิ่งต่างๆ ที่อำนวยความสะดวกนี้ เราใช้เป็นของสาธารณะ แล้วของเราละ ของเราไม่มีหรือของเราไม่มี

เราเกิดมาในโลกก็เหมือนกัน วัฏฏะเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วเราฝึกฝนตน เห็นใหม่ เหมือนกับฝึกฝนทดสอบ ฝึกฝนทดสอบ ทดสอบจนใจมันเห็นของมัน มันเข้าใจของมัน เห็นเห็นใหม่ ถ้าเห็นนะ ความเห็นนั้นเป็นความจริงใหม่ ถ้าความเห็นโดยกิเลส เห็นโดยสัญญาเริ่มก่อน สิ่งที่เราเห็นนั้นถูกต้องเห็นจริงๆ แต่ความเห็นนั้นไม่จริงเลย แล้วค่อยพยายามทำทดสอบ ทดสอบไป มันไม่จริงอย่างไร มัน

จริงอย่างไร มันแน่นอนอย่างไร มันไม่แน่นอนอย่างไร มันมีส่วนไหนผสมนะ มันทดสอบไปๆ สิ่ง
เห็นใหม่ ที่ว่าเริ่มต้นจากสมมุติไง สมมุติเพราะมันเกิดมาจากเรา เกิดจากกิเลสเรา

คนเราเกิดมามีกิเลสแน่นอน แล้วเวลาความคิดของเรามันเจอไปด้วยกิเลส ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แล้ว
เจอกิเลสด้วยหยาบหรือบางต่างหาก เวลาที่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันถึงตีความ
ต่างๆ กัน เห็นใหม่ สิ่งที่ดีความต่างๆ เวลาที่ทดสอบไป มันว่าเจอด้วยความเป็นกิเลสของเรา มันก็
ต้องแก้ไขของเราไป นี่สิ่งนี้.. นี่ตริกในธรรม

เพราะถ้าไม่มีธรรมให้ตริก เราสาวก สาวกะ เพราะสาวก สาวกะเป็นผู้ที่ปัญญาอ่อน เป็นผู้
อานาจวานาน้อย เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องตริกในธรรม เพราะธรรมมันไม่มี
ธรรมมันไม่มีเอาอะไรมาตริก เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ขึ้นมา ธรรมมันไม่
มี อริยสัจยังมี สัจจะยังไม่มี ตริกกันที่ไหน ค้นคว้าเอง เห็นใหม่

แต่ของเรามี ธรรมและวินัยนี้มี แล้วเราตริกขึ้นมา เราตริกเอากิเลสบวกเข้าไป มันก็เลย
เคลิบเคลิ้มว่าเป็นธรรมะของเราไง นี่มันเป็นธรรมสาธณะ มันเป็นของประเทศชาติ เป็นของโลกเขา
แล้วสิ่งนี้เร้าธาตุต่างๆ มันมีของโลกเขา แล้วเรามาใช้ประโยชน์เขาเท่านั้นเอง เราใช้ประโยชน์
ทรัพยากรไป แล้วเราไปใช้ของเขา แล้วเราไปทำลายสภาวะแวดล้อม แล้วมันก็กลับมาทำลายตัวเราเอง

นี่ก็เหมือนกัน ตริกในธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ซาบซึ้งๆ ซาบซึ่งเวลา
จิตมันลงใจ เวลาที่มันเสื่อมขึ้นมา เห็นใหม่ มันตีกลับขึ้นมา นี่กรรมฐานม้วนเนื้อเลย กรรมฐานม้วนเนื้อ
คือยกเลิกเลย ถอนรากถอนโคนความศรัทธาเลย เปลี่ยนศาสนาไปยังมีเลย เพราะตริกในธรรม พอตริก
ไปแล้วมันตริกธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง มันใช้ทรัพยากรของโลกใจ

แต่หัวใจของเราไม่ได้แก้ไขไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย เห็นใหม่ มันถึงต้องย้อนกลับมาๆ ทวน
กระแสๆ อย่างนี้ไง ถ้าทวนกระแสไป ธรรมเราเกิดขึ้นมา เวลาปัญญาเราเกิดขึ้นมา คนที่ปัญญาเกิด คน
ที่มรรคสามัคคี มัคคะ ธรรมจักรมันเกิดขึ้นมา คำพูดมันไม่เหมือนกับโลกเขาหรอก โลกเขาพูดอย่างไร
มันก็ซ่อนเร้นกิเลสมาทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นธรรมจักรนะ มันจะบอกเลยว่าขาดตรงไหน เป็นอย่างไร แล้วมันจะแผ่มา แผ่มากับความรู้อันนั้น ครูบาอาจารย์ท่านบอก เห็นไหม ถ้าคนถ้ามีนะ ปิดอย่างไรก็ไม่อยู่หรอก เวลาคำพูดออกมา เพราะความรู้อันนี้มันมาจากหัวใจ เวลาคนพูดพูดมาจากไหน มโนปุพฺพฺพฺกมา ชมฺมา เห็นไหม มโนนี้เกิดจากใจทั้งหมด ความคิด การพูด การกระทำนี้มันเกิดจากใจทั้งหมด แล้วถ้าใจนั้นเป็นธรรม มันแผ่ออกมาจากธรรมอันนั้น แต่ถ้ามันเป็นกิเลสนะ มันจะพูดดีขนาดไหน มันก็แผ่ออกมาด้วยกิเลส เห็นไหม สภาวธรรม สภาวธรรมมันเป็นสภาวะแบบนั้น

แล้วก็พูด เห็นไหม ปัญญาไม่ต้องคิด ปัญญาจะเกิดขึ้นเอง เขาปฏิเสธเลยว่ารถนี้ไม่มีล้อ รถที่วิ่งมานี้ไม่มีล้อสักคันหนึ่งเลย เราเชื่อไหม? มันเป็นไปได้! สิ่งที่เป็นไปไม่ได้มัน พูดได้อย่างไรว่าไม่ต้องใช้ปัญญา ไม่ต้องคิด มันจะเกิดขึ้นมาเอง สติไม่ต้องฝึก สร้างสรรค์ไม่ได้ แต่สติเป็นธรรมชาติ แล้วธรรมชาติมาจากไหน คุณติ คุณนาถธรรมชาติ เห็นไหม ฝนตกแดดออก ธรรมชาติของเขา ฤดูกาลมันเปลี่ยนไป แต่ทำไมเราต้องทำฝนเทียม? ทำไมเราเอาสารเคมีขึ้นไปเพื่อดูความชื้น?

สิ่งนี้เราการกระทำ สิ่งของมันเป็นไปได้มันเป็นไปได้โดยธรรมชาติ ธรรมชาติมันมีอยู่แล้ว ถ้าธรรมชาติไม่มี คุณติ คุณนาถทำเกษตรกรรมกัน เขาอาศัยแหล่งน้ำกัน เขาอาศัยแผ่นดินทำการเกษตร แล้วคนที่ไม่มีอาชีพทำเกษตรล่ะ เขาทำงานออฟฟิศล่ะ เราเกี่ยวข้องกับแผ่นดินล่ะ เขาอยู่ในออฟฟิศเขา เขาทำงานของเขาได้

นี่ก็เหมือนกัน ใครจะจริตนิสัยจะทำประสบความสำเร็จมาอย่างนั้น ถ้ามันเป็นความจริง มันจะเป็นความจริง ไม่ใช่พูดหลักการไม่ได้ บอกสติฝึกไม่ได้ สติไม่ต้องฝึก มันเป็นไปได้เอง อะไรที่เป็นไปเอง มันก็อ้อมมืออดตีนรอให้ธรรมะมาสวมในหัวใจ มันเป็นไปได้อย่างไร มันเป็นไปได้หรือ

ถ้าคนเป็นจะพูดอย่างนี้ไม่ได้ คนเป็นจะพูดถึงหลักการผิดไม่ได้เลย! หลักการต้องถูกหมด แต่วิธีการการกระทำมันเป็นไปได้ คำว่าเป็นไปได้เพราะมันจริตนิสัย เห็นไหม อย่างเช่นอาหาร แต่ละภาคก็ไม่เหมือนกัน แม้แต่ในภาคเดียวกัน อาหารรสชาติก็ต่างกัน นี่มันอยู่ที่จริตนิสัย แต่สุดท้ายแล้วมันต้องหลักสัจจะความจริงนี้มันผิดไม่ได้

รถมันต้องมีล้อสิ มันต้องมีเครื่องยนต์กลไกของมัน มันประกอบขึ้นมาเป็นรถมันถึงใช้สอยได้ จะรถของเขานี้มีล้อโดยธรรมชาติ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีอยู่แล้ว เห็นไหม นี่ มรรค ๘ ปัญญาชอบ สติชอบ สมาธิชอบ สิ่งนี้มีอยู่แล้ว ส่วนประกอบของมรรค ๘ ส่วนประกอบของ มรรคญาณ มัคโค ทางอันเอกของศาสนาพุทธ

“ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล”

แล้วเวลาอธิบายกัน อธิบายมรรคก็บอกว่า “สมาธิก็ไม่ต้องทำ สติก็ไม่ต้องทำ” ..มันก็ตัดทอนสิ ตัดทอนส่วนประกอบของรถ แล้วรถมันจะไปได้อย่างไร? ไอ้รถคันนี้ก็ไม่มีล้อ ไอ้มันก็บอกว่าไม่ต้อง ใช้เครื่อง เครื่องยนต์ไม่ต้องใส่หรือรถ มันจะหมุนไปเอง รถมันจะไปเอง

นี่โดยหลักการมันพูดผิดหมด แล้วก็บอกเหมือนกันๆ เหมือนกันก็เอาพุทธธรรมะก็เหมือนกัน พูดเป็นธรรมชาติ เห็นไหม ธรรมชาติก็เหมือนกันสิ ก็อยู่ในฤดูกาลเหมือนกัน สามฤดูเหมือนกัน โลกนี้ เหมือนกัน ทุกอย่างเหมือนกัน ถ้าเราหลักการอย่างนี้มันผิด เห็นไหม วิธีการที่ผิด เป้าหมายก็ผิดตาม วิธีการที่ถูกต้องต่างหาก วิธีการถูกต้องนั้น แล้วถ้าวิธีการถูกต้อง เห็นไหม วิธีการถูกต้อง คือ สมาธิ ปัญญา แล้วศีลละ ศีลนี้มันต้องถือกันไปก่อน

เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูด เห็นไหม เวลาประพฤติปฏิบัตินี้เคร่งครัดมาก เคร่งครัดมากเลย เวลา ผ่านไปแล้วนะ ไอ้เคร่งครัดนั้นก็จำเป็นอันหนึ่ง บำอันหนึ่งฟังสิ! วิธีการใด วิธีการต้องเคร่งครัดมา ต้องเอาวิธีการนั้นบังคับเข้าไป แต่พอผ่านไปแล้ว เราไปคิดวิธีการได้ไหม? นี่อาศัยพาหนะ อาศัยรถมา ที่วัด แล้วถ้านั่งอยู่ในรถ ไม่ลงจากรถจะเข้ามาบนศาลานี้ได้ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน อาศัยเรือแพไป ถึงเรือแพแล้วเราต้องสละเรือแพขึ้นฝั่ง ถ้าเราอาศัยเรือแพขึ้นมา เรือแพคือวิธีการ เห็นไหม นี่มรรค มรรคเป็นวิธีการ มรรค ๘ วิธีการต้องใช้อาศัยมันเข้าไป แล้วไปถึง แล้วเราจะถอดมรรคไว้ไม่ปล่อยมรรคเป็นไปได้อย่างไร เห็นไหม ถึงบอกอริยสัจมันไม่ใช่!

ปริยัติเขาบอกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ตรัสรู้ริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เรา บอกไม่ใช่! ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคนี้เป็นเรือเป็นแพต่างหากละ มันเป็นวิธีการเข้าไปหาธรรมะนั้น

ต่างหากละ อาสวักขยญาณทำให้หัวใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลุดออกมา ฟันออกมาจาก อริยสังต่างหากละ อริยสังเป็นวิธีการเท่านั้น ผลที่เกิดจากอริยสังต่างหาก ใจขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหากที่มันฟันออกมาเป็นวิมุตติธรรม สิ่งที่ฟันออกมาจากอริยสัง ไม่ใช่ตรัสรู้ อริยสัง อริยสังเป็นวิธีการเท่านั้น เป็นวิธีการที่ตรัสรู้ แล้วเราอาศัยวิธีการ แต่ธรรมและวินัยนี้เป็นพาหะ

ในพระไตรปิฎกพูดไว้อย่างนี้ไง ในพระไตรปิฎกนี้จะบอกแต่เหตุทั้งหมดเลย ไม่ได้บอกผลไว้ แล้วเราทำไป เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก ไม่มีในพระไตรปิฎก เวลาผู้ที่สิ้นกิเลสเขาคุย ธรรมะกันนะ ไม่มีในพระไตรปิฎก ไปหาในพระไตรปิฎกไม่มี เพราะพระไตรปิฎกถ้าพูดไว้ เหมือนครูบาอาจารย์ เหมือนหลวงปู่มั่น เวลาท่านเทศน์ ท่านไม่เทศน์ถึงผลเลย เพราะอะไร? เพราะคนมันจะจำ ไป จำไปแล้วเป็นสัญญาทั้งหมดเลย ท่านจะเทศน์แต่เหตุๆ ในพระไตรปิฎกมีแต่เหตุ แล้วผลมันอยู่ ไหน?

อริยสังก็เหมือนกัน อริยสังนี้เป็นเหตุ แล้วมันมีเหตุฝ่ายบวกฝ่ายลบด้วย ทุกข์ สมุทัยนี้เป็นเหตุ ฝ่ายลบ เพราะเป็นทุกข์ เป็นสมุทัย สมุทัยเป็นต้นหาความทะยานอยาก นิโรธมันเกิดได้อย่างไร เกิด ได้ด้วยมรรค เห็นไหม เป็นฝ่ายบวก เห็นไหม มีบวกและลบในอริยสังนั้น

ถ้าใครจับขั้วลบ จะเป็นลบไปหมดเลย จิตนี้จะเป็นลบไปหมดเลย ถ้าใครจับขั้วบวกได้ มันจะเป็น บวกขึ้นมาๆ บวกขึ้นมาจนถึงที่สุด กลับออกมาจากอริยสัง จิตนี้พ้นจากอริยสังมา จิตนี้ถึงเป็น โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามีขึ้นมา

ถ้าเป็นความจริงมันจะเป็นความจริง แล้วเวลาพูดถึงหลักการ พูดถึงอริยสัง ถ้ามันเป็นอริยสังที่ ในแง่ลบ ในขั้วของลบ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบัญญัติไว้ เพราะมันเป็นสังจะความ จริงใจ มันเป็นทุกข์ เป็นสมุทัย เห็นไหม มันมีจริงอยู่แล้ว แล้วมรรคนี้สร้างขึ้นมาะ พอออกไปมันก็เป็นมรรค ๘

พอมรรค ๘ ขึ้นมา นี่ส่วนประกอบของธรรมชาติมันก็ครบๆ สมบูรณ์ของมัน ถึงถ้าจะพูด หลักการหรือธรรมชาติต้องเป็นอย่างนั้น สมาริก็ต้องทำ สติก็ต้องทำ ความเพียรก็ต้องทำ งานก็ต้อง

ทำงานชอบ งานชอบ ความเพียรชอบ สติชอบ นี่มรรคมันชอบขึ้นมา มันก็จะหมุนเข้ามา มันก็เป็น
ธรรมจักรขึ้นมา มันก็เข้าไปชำระกิเลสขึ้นมา นี่กิเลสมันก็พ้นออกมา พ้นออกมามันก็เกิดใจนี้พัน
ทุกข์ๆ

ไอนี้บอกว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น แล้วใครพันทุกข์สักคนหนึ่ง ไม่มีฯ เห็นไหม วิธีการที่
ผิดพลาดถึงได้ผิดใจ วิธีการมันผิดไปแล้วผลมันจะถูกต้องมาจากไหน วิธีการต้องถูกต้องก่อน วิธีการ
ถูกต้อง ครูบาอาจารย์ที่เป็นผู้รู้จริงถึงบอกวิธีการที่ถูกต้องเข้าไปได้ วิธีการถูกต้องเป้าหมายมันก็
ถูกต้อง พอเป้าหมายถูกต้อง มันก็เป็นผลออกมาจากการปฏิบัติ เห็นไหม

นี่สังฆกรรม นี่ครูบาอาจารย์สำคัญตรงนี้ ตรงนี้ครูบาอาจารย์สำคัญมาก เพราะอะไร เพราะตอนนี้
วิชาการเจริญ แล้วอ้างด้วยว่า ในธรรมะบอกว่าห้ามติดตัวบุคคล ให้ติดธรรมะ แล้วก็อ้างพระไตรปิฎก
ปรมาัตถธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ศึกษามาจะผิดตรงไหน

ผิดตรงกิเลสมีงั้นล่ะ! ผิดตรงหัวใจมีงั้นล่ะ! ผิดหมด!

แต่ถ้าเป็นสังฆะความจริง มันจะถูกหมด นี่อาศัยครูบาอาจารย์ใจที่บริสุทธิ์ใจ ถึงพยายามจะเป็น
ผู้คัดท้าย คัดให้สังฆะเราเข้าถึงถูกทาง เข้าให้ถูกทางให้เข้ากับอริยมรรค ให้เข้าสังฆะความจริง
อริยมรรคนะ มรรคสังฆะความจริงนะ ไม่ใช่มีฉันทมรรค มีฉันทของเขามันเป็นมรรคมีฉันท ว่ากันไปนะ
แล้วมันเป็นตรรกะ เป็นปรัชญา ซาบซึ้ง ซาบซึ้ง อู๋..ตริกในธรรมะละ อู๋..ธรรมะบรรลุนะ อู๋..ว่างไป
หมดเลย

วิธีการผิดหมด ผลของมันก็คือตกอว้างค์ ผลของมันก็คือพรหมลูกฟัก ผลของมันก็คือทำให้เรา
ตกอยู่ในวัฏฏะ ผลของมัน นี่ศาสนานะ นี่ศาสนาพุทธที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังอยู่นะ แล้ว
สอนกันมาอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแล้ว “ศาสนานี้จะมีภัยไปก็จากภิกษุ ภิกษุณี
อุบาสก อุบาสิกา” ใจ แล้วทำถึงหลักการเลยนะ เวลาพูดถึงหลักการ พูดถึงวิธีการที่ผิดในหลักการของ
ศาสนาเลย พูดถึงอริยสังคัลเลย พูดถึงการปฏิบัติเลย นี่ๆ ผู้ปฏิบัติ นี่ๆ ถูกศิษย์ตาดาคตนเอง ถูกศิษย์ตาดาคตน

เองทั้งนั้น แล้วตีความธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงไม่ถึง แล้วเข้าถึงไม่ถึง เห็นไหม
นี่สัจจะความจริงเป็นอย่างนี้

นี่คือสัจจะ นี่คือความจริง แล้วพิสูจน์ได้โดยหัวใจทุกๆ ดวง อย่าเชื่อ! ไม่ต้องเชื่อใครเลย! เอา
หัวใจนี้ทดสอบ ถ้ามันจี๋มันนะ มันเป็นไปไม่ได้ มันติด มันไปไม่รอด แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริง เราจะ
กราบด้วยหัวใจเลย เพราะเราได้ธรรมมาจากใคร

คนที่ชี้ทาง เห็นไหม คนหลงทาง นี่เราอยู่ในป่าหลงทาง มีพรานป่าเดินนำหน้าไป เราเดิน
ตามหลังไป พรานป่านั้นยังมีคุณกับเราเลย นี่ก็เหมือนกัน คนที่ชี้ทางให้เราพ้นไป เราจะเคารพคนนั้น
ไหม? ถ้าเราจะซาบซึ้งกับครูบาอาจารย์ของเราไหม? เราจะกราบไหว้ครูบาอาจารย์เราเต็มใจไหม?

นี่คิดเอา คิดเอาแล้วซาบซึ้งในใจ นี่คุณธรรม จิตมันลงให้หมดเลย ลงจากภายในหัวใจ ช้างนอก
กิริยาท่าทางอีกอย่างหนึ่ง แต่หัวใจราบคาบ ราบคาบเพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันประเสริฐมาก สิ่งนี้
สำคัญมาก แล้วมีผู้ชี้หน้าเรา ผู้ชี้หน้าเราจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่

เวลาหลวงตาท่านพูด “ครูบาอาจารย์องค์ไหนที่จะมีคุณธรรมนะ อ้อ.. มีแต่เทพเราทั้งนั้นเลย!”
มีแต่เทพเราทั้งนั้นเลย เห็นไหม เทพมันเป็นชี้นำไง นี่ธรรมะไงที่เป็นผู้ชี้นำ เห็นไหม อ้อ.. อ้อ.. เลยนะ
นี่มันชี้นำไป เห็นไหม จะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ จะได้เห็นหลวงตาไม่ได้เห็นหลวงตา แต่ได้ฟังเทศน์นั้น
เห็นไหม ได้ฟังสัจจะ ได้ฟังเทศน์นั้น อันนั้นจะชี้นำไป ใจจะถึงที่สุด เห็นไหม นี่ผู้ชี้นำเรา มันถึงจะมี
คุณประโยชน์กับเรา นี่ไม่ให้คิดในตัวบุคคล อ้าว.. ไม่คิดบุคคลก็ไม่คิด แล้วใครชี้นำละ ให้กิเลสเรา
ชี้นำหรือ? หรือให้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้นำ ถ้าชี้นำ เราจะถึงถูกทาง แล้วเราจะ
เข้าถึงสัจจะความจริงได้ เอวัง